

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.291/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Miklós Endre ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Budapesti Fegyház és Börtön (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda neve (eljáró ügyvéd: dr. Boda Róbert) (alperesi képviselő címe.)
A per tárgya:	azonnali hatályú lemondással kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Pécsi Törvényszék 18. sorszámú végzéssel kijavított 11.K.700.649/2022/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A raktárvezető beosztásban foglalkoztatott felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát – a 2021. december 6-án történt azonnali hatályú lemondására tekintettel – az

alperes 2021. december 7-én a számla számú állományparancssal (a továbbiakban: állományparancs) megszüntette. Tájékoztatta, hogy a munkáltatói intézkedésben foglaltak ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül benyújtandó szolgálati panasznak van helye, a panasz elutasítása esetén annak közlésétől számított 30 napon belül keresettel fordulhat az illetékes törvényszékhez.

[2] A felperes az állományparancsot 2021. december 7-én átvette, az ellen 2022. január 3-án terjesztett elő szolgálati panaszt, egyidejűleg igazolási kérelemmel élt.

[3] Az alperes intézetparancsnoka a 2022. január 22. napján kelt határozatszámla számú határozatával az igazolási kérelemnek nem adott helyt arra hivatkozással, hogy a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 12. § (6) bekezdése szerint a határidő elmulasztása akkor menthető ki, ha a határidőt megállapító jogszabály ezt kifejezetten megengedi. A határidőt megállapító jogszabály – jelen esetben a Hszt. 267. § (3) bekezdése – a kimentést kifejezetten nem engedi meg, ezért az igazolási kérelem alaptalan.

[4] A felperes az állományparancssal szemben – 2022. január 6-án – keresetet is benyújtott. Az elsőfokú bíróság a 11.K.700.011/2022/8. számú végzésével az eljárást a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 81. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással – figyelemmel a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontjára – megszüntette. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az 1.Kpkf.750.054/2022/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A kereset és a védírat

[5] A felperes a 2022. március 25-én benyújtott újabb keresetében egyrészt az igazolási kérelmet elbíráló határozatot, másrészt a szolgálati jogviszony megszüntetése tárgyában hozott állományparancsot támadta. Az igazolási kérelmet elutasító határozat elleni kereseti kérelmében kifogásolta, hogy kérelmét az intézetparancsnok az országos parancsnokhoz nem terjesztette fel. Álláspontja szerint az igazolási kérelmet jogszerűen, határidőben terjesztette elő, azzal egyidejűleg az elmulasztott cselekményt is pótolta. Bármely alperesi határozattal szemben lehetőség van a mulasztás kimentésére, figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényre (a továbbiakban: Pp.).

[6] Az alperes a védíratában – a határozatában foglaltakat fenntartva – a kereset elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmeket a 11.K.700.649/2022/13-II. számú végzésével egymástól elkülönítette; az állományparancsot érintően az eljárást a 11.K.700.649/2022/13-III. számú végzésével megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az igazolási kérelmet elbíráló határozat elleni keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 12. § (6) bekezdésére és 267. §-ára, a Kp. 5. § (4) bekezdésére, 6.§-ára, valamint a Kúria eseti döntéseire (Kf.39.892/2021/4., Kfv.37.858/2020/4., Kf.40.016/2021/3.) alapította. Rögzítette, hogy a Hszt. 267. §-a a határidő mulasztással összefüggő igazolási kérelmet nem teszi lehetővé. A jelen jogvitát a Kp. szabályai szerint kellett lefolytatni, melyek azonban csak általános szabályként veendőek figyelembe, azokhoz képest a Hszt. szabályai speciálisak. A speciális szabályok lerontják az általános szabályokat, ebből következően nem a Kp. és a Pp., hanem a Hszt. igazolási kérelemmel kapcsolatos rendelkezései az irányadók. Megállapította ezért, hogy a határozat a felperes által megjelölt okból nem jogszabálysértő. Nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy az igazolási kérelmet fel kellett volna terjeszteni a felettes szervhez. E körben rámutatott, hogy a meg nem engedett igazolási kérelem elbírálásával kapcsolatban a Hszt. nem tartalmaz részletszabályokat, egyéb alkalmazandó, kiegészítő jogszabályhelyek sincsenek (sem az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény [Ákr.], sem más eljárási törvények). A felperes által hivatkozott Hszt. szabályok a szolgálati panasz el nem fogadása esetén rendelkeznek annak felettes szervhez való továbbításáról és felettes szerv általi elbírálásáról, azok az igazolási kérelemnek helyt nem adó határozat vonatkozásában nem relevánsak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] A felperes a fellebbezésében – tartalmát tekintve – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Jogszabálysértésként jelölte meg a Hszt. 12. § (6) bekezdését, a Kp. és a Pp. igazolási kérelemre vonatkozó eljárási szabályait, így a Kp. 36. § (1) bekezdés g) pontját, a Pp. 149. §-át. Kifogásolta, hogy az állományparancs nem adott tájékoztatást arról, hogy a szolgálati panasz benyújtására nyitva álló határidő elmulasztása jogvesztéssel jár. A Hszt. 12. § (6) bekezdése egyébként is kimentésről tesz említést, miközben a per tárgya egy igazolási kérelem, amelyre a Kp. és a Pp. rendelkezései vonatkoznak. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az igazolási kérelmet a felettes szervhez fel kellett volna terjeszteni. Megítélése szerint jogellenes és életszerűtlen, hogy a jogorvoslati határidőt ne lehessen igazolási kérelemmel kimenteni. Az érintett személy önhibáján kívül is kerülhet olyan helyzetbe, hogy nem tudja a jogát gyakorolni. Jelezte, hogy a Hszt. 12. § (6) bekezdése alkotmányossági problémákat vet fel, ezért alkotmányjogi panaszt kíván előterjeszteni.

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében – a védiratában is kifejtett álláspontját fenntartva – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[13] A másodfokú bíróság előrebocsátja, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Az elsőfokú közigazgatási bírósági eljárás szabályaival ellentétben a fellebbezésben nem elegendő a vélt jogszabálysértés (jogsérelem) körülírása, a fellebbező félnek egyértelműen és világosan meg kell jelölnie azt a jogszabályi rendelkezést, amelyet – álláspontja szerint – az elsőfokú ítélet sért. A felperes a fellebbezésében kifogásolta, hogy az állományparancs nem adott tájékoztatást a szolgálati panasz benyújtására nyitva álló határidő elmulasztásának jogkövetkezményéről. Az ítéltábla ennek érdemi vizsgálatába két okból nem bocsátkozhatott. Egyrészt azért, mert e vonatkozásban a felperes a konkrét jogszabálysértés megjelölését elmulasztotta, másrészt azért, mert a fellebbezési eljárás tárgya nem az állományparancs, hanem az igazolási kérelmet elutasító határozat jogszerűségének felülvizsgálata tárgyában hozott elsőfokú ítélet volt.

[14] Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a felperesi érvelést, hogy a Hszt. 12. § (6) bekezdése szerinti, a határidő elmulasztása miatti kimentés és az igazolási kérelem egymással nem összefüggő jogfogalmak lennének. A Hszt. 12. § (6) bekezdésének helyes értelmezése szerint a mulasztás következményei akkor orvosolhatók, ha ezt a határidőt megállapító jogszabály kifejezetten lehetővé teszi. Az igazolási kérelem a mulasztás következményeinek orvoslására (kimentésére) szolgáló jogszabályi lehetőség. A kimentés és az igazolási kérelem egymással cél-eszköz viszonyban álló jogintézmények, ezért nem tévedett az alperes intézetparancsnoka, amikor a felperes mulasztás kimentését célzó beadványát igazolási kérelemnek tekintette és ekként bírálta el.

[15] A Hszt. 12. § (6) bekezdésének és 267. §-ának együttes értelmezésével kétséget nem hagyó módon megállapítható, hogy a szolgálati panasz benyújtására nyitva álló határidő elmulasztása esetén a hivatásos állomány tagja igazolási kérelemmel nem élhet,

mulasztásának kimentésére nincs törvényi lehetőség. Az elsőfokú ítéletben felhívott és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett kúriai eseti döntések ezt a jogértelmezést alátámasztják, amelyekről az ítéltábla sem kíván a perben felmerült jogkérdést illetően eltérni. A másodfokú bíróság e körben – a Kúria által e kérdésben kialakított ítélkezési gyakorlatra is figyelemmel – alkotmányossági problémát nem észlelt, alkotmányjogi érvelését a felperes maga sem dolgozta ki részletesen.

[16] Jogszabálysértés nélkül rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletében azt is, hogy a Kp. és a Pp. igazolási kérelemre vonatkozó rendelkezései a jelen ügyben nem relevánsak. A Kp. 1. § (1) bekezdése szerint e törvényt kell alkalmazni a közigazgatási jogviták elbírálása iránti közigazgatási perben és az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban. A Pp. 1. § (1) bekezdése értelmében pedig e törvényt kell alkalmazni a bíróság eljárására, ha jogszabály biztosítja a bírói utat és törvény nem rendeli eltérő szabályok alkalmazását. A Kp. és a Pp. hatályára vonatkozó előírások egyértelműen tartalmazzák, hogy azokat a (közigazgatási/polgári) bírósági eljárásokban kell alkalmazni. Az alperes előtti szolgálati panasz eljárás nem minősül sem közigazgatási, sem polgári bírósági eljárásnak; továbbá a Hszt.-ben nincs olyan rendelkezés (ilyet a felperes sem jelölt meg), amely szerint a munkáltató előtti eljárásokban – háttérjogszabályként – a Kp. vagy a Pp. irányadó lenne. A Kp. 36. § (1) bekezdés g) pontja folytán alkalmazott Pp. 149-150. §-ai alapján igazolással csak a bírósági eljárásban elmulasztott határnap vagy határidő következményei menthetők ki. A perbeli esetben a felperes nem bírósági eljárásban, hanem az azt szükségképpen megelőző közigazgatási jogorvoslati eljárásban mulasztott, amelyben kizárólag a Hszt., nevezetesen annak 12. § (6) bekezdése és 267. §-a vehető figyelembe. Ezek perbeli ügyre vonatkozó értelmezését az elsőfokú bíróság a fentiek szerint – a kialakult bírói gyakorlattal összhangban állóan – jogszerűen elvégezte.

[17] A felperes nem társított jogszabálysértést ahhoz a hivatkozásához, hogy az igazolási kérelmet a felettes szervhez az alperesnek fel kellett volna terjesztenie. Ennek hiányában – a jelen ítélet [13] bekezdésében előadottakra is figyelemmel – a másodfokú bíróság nem került abba a helyzetbe, hogy érdemben állást tudjon foglalni a kérdésről. Megjegyzi továbbá az ítéltábla, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt, a Hszt. nem szabályozza, hogy a meg nem engedett igazolási kérelem elutasításáról a rendvédelmi szerven belül kinek kell határozatot hoznia; nem állapítható meg ezért, hogy az alperes a kérelem elbírálásával és a kérelem felettes szervhez való felterjesztésének mellőzésével jogszabálysértő módon járt volna el. Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperes jogorvoslatához való joga e tekintetben nem sérült, mert a határozat ellen közigazgatási pert kezdeményezhetett.

[18] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel az a fellebbezésben megjelölt okokból nem volt jogszabálysértő, a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében perköltséget sem konkrét összeg meghatározásával, sem jogszabályi rendelkezésre utalással nem számított fel, ezért arról az

ítélőtáblának a Kp. 99.§ (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2), (5) és 82. § (3) bekezdései értelmében rendelkeznie nem kellett.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes Pp. 525. § (1) bekezdése és 95. § (1) bekezdése szerinti költségmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. február 20.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Koós Szabolcs s.k.
előadó bíró

dr. Rác Krisztina
bíró